

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Cdo/52/2021
Identifikačné číslo spisu: 1216200115
Dátum vydania rozhodnutia: 23.02.2022
Meno a priezvisko: JUDr. Mario Dubaň
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2022:1216200115.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne I. S., bývajúcej vo D. T. U., G. X. I.Á. XX, zastúpenej Advokátskou kanceláriou ŠČURY, s. r. o., so sídlom v Čadci, M. R. Štefánika 2618, IČO: 47 258 055, proti žalovanej EUROPERSONAL & FABRIKA s. r. o., so sídlom v Bratislave, Mlynské Nivy 70, IČO: 44 972 911, zastúpenej spoločnosťou Advokátska kancelária LUKAJKA & PARTNERS s. r. o., so sídlom v Trenčíne, Jesenského 7713/12, IČO: 52471420, o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru a náhradu mzdy, vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 8 Cpr 1/2016, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 30. septembra 2020 sp. zn. 7 CoPr 3/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie odmieta.

Žalovanej priznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 3. decembra 2018 č. k. 8 Cpr 1/2016-142 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu mzdy vo výške jej priemerného zárobku odo dňa 30. decembra 2015 do 31. decembra 2015 vo výške 69,30 eur a náhradu mzdy vo výške 753,27 eur mesačne od 1. januára 2016 do času, kedy jej žalovaná umožní pokračovať v práci, najviac za 36 mesiacov, všetko do 15. januára 2019 a vo zvyšku žalobu zamietol. Súčasne vyslovil, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania. V odôvodnení uviedol, že medzi stranami bolo v konaní sporné, či bol pracovný pomer dohodnutý na dobu určitú alebo neurčitú. Na základe vykonaného dokazovania konštatoval, že v danom prípade bolo potrebné zmluvné dojednanie o dobe trvania pracovného pomeru považovať za neurčité, keďže v pracovnej zmluve nebol užívateľský zamestnávateľ identifikovaný nezameniteľným spôsobom. Pokiaľ zamestnávateľ vymedzil dobu trvania pracovného pomeru do skončenia výkonu prác u užívateľského zamestnávateľa, súd prvej inštancie mal za to, že v takom prípade by priamo už v čase uzavretia pracovnej zmluvy muselo byť jednoznačne zrejmé, ku ktorému užívateľskému zamestnávateľovi má byť zamestnanec pridelený. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že žalovaná nemala úmysel skončiť so žalobkyňou pracovný pomer výpoveďou, okamžitým skončením, skončením v skúšobnej dobe alebo dohodou, iba jej oznámila, že uplynula doba,

na ktorú bol pracovný pomer dohodnutý, z čoho vyplynulo, že skončenie pracovného pomeru malo závisieť od právnej udalosti (uplynutia času) a nie od vôle zamestnávateľa. Vzhľadom na to, že zo strany žalovanej nedošlo k skončeniu pracovného pomeru so žalobkyňou z niektorého z dôvodov vymedzených v § 59 Zákonníka práce, dospel k záveru, že žalobkyňa nemohla uplatniť na súde nárok na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru podľa § 77 Zákonníka práce. Súd prvej inštancie dodal, že sa mohla domáhať určenia, že pracovný pomer trvá, pokiaľ mala za to, že pracovný pomer bol dohodnutý na dobu neurčitú a zamestnávateľ jej naďalej neprideloval prácu a tak uzavrel, že žalobnému návrhu nebolo možné vyhovieť. Hoci súd prvej inštancie dospel k záveru o nemožnosti vyhovieť nároku na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, zároveň vyslovil prejudiciálny názor o trvaní pracovného pomeru, nakoľko nemohla uplynúť doba, na ktorú bol uzavretý. Keďže pracovný pomer medzi stranami sporu naďalej trvá a žalovaná neposkytovala žalobkyni prácu, priznal žalobkyni náhradu mzdy v sume jej priemerného zárobku, vychádzajúc z rozhodného obdobia od júla do septembra 2012. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolania žalobkyne i žalovanej rozsudkom z 30. septembra 2020 sp. zn. 7 CoPr 3/2019 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom prisudzujúcom výroku a výroku o trovách konania zmenil tak, že žalobu zamietol a žalovanej priznal proti žalobkyni nárok na plnú náhradu trov konania. Vychádzajúc z vykonaného a doplneného dokazovania skonštatoval, že sa nezhodol s názorom súdu prvej inštancie, že dôsledkom nie dostatočne určitého a nezameniteľného označenia užívateľského zamestnávateľa v pracovnej zmluve, z ktorej nie je zrejmé, ktorú z uvedených obchodných spoločností by hypoteticky bolo možné považovať za užívateľského zamestnávateľa, je neurčitosť zmluvných dojednaní o dobe trvania pracovného pomeru s následkom kvalifikovania predmetného pracovného pomeru ako pracovného pomeru dojednaného na neurčitú dobu. Poukázal na to, že pokiaľ ide o riadne neoznačenie užívateľského zamestnávateľa v pracovnej zmluve, z čl. II pracovnej zmluvy, z čl. I dohôd o dočasnom pridelení zamestnanca na výkon práce k užívateľskému zamestnávateľovi ako aj zo samotného konania žalobkyne, ktorá po podpise pracovnej zmluvy okamžite nastúpila na výkon dohodnutej práce v DHL Exel Slovakia s.r.o. s miestom výkonu práce v areáli Volkswagen Slovakia, a.s. v Bratislave, nevyplýva akákoľvek úvaha vyvolávajúca pochybnosti o tom, ktorá právnická osoba bola užívateľským zamestnávateľom. Dodal, že formulácia čl. III pracovnej zmluvy obsahujúceho dohodu o tom, že pracovný pomer je uzavretý na dobu určitú do skončenia výkonu prác u užívateľského zamestnávateľa, je objektívne pochopiteľná pre bežného účastníka pracovnoprávných vzťahov a v posudzovanom prípade nutne musí byť vnímaná aj v spojení s čl. I a III dohôd o dočasnom pridelení zamestnanca na výkon práce k užívateľskému zamestnávateľovi. Odvolací súd zároveň nezistil na strane zamestnávateľa ani žiadne konanie majúce za následok úvahu o tom, že výkon práv a povinností z daného pracovnoprávneho vzťahu by bol v rozpore s dobrými mravmi a ani, že by tieto žalovaná zneužívala na škodu žalobkyne. Dospel preto k záveru, že pracovný pomer dojednaný medzi stranami pracovnou zmluvou zo dňa 14. februára 2012 sa skončil uplynutím dojednanej doby, t. j. skončením prác u užívateľského zamestnávateľa k 7. novembru 2015 a žaloba žalobkyne v časti o zaplatenie mzdových nárokov z trvajúceho pracovného pomeru za obdobie od 30. decembra 2015 do času, kedy jej žalovaná umožní pokračovať v práci, najviac za 36 mesiacov, je nedôvodná. O trovách konania rozhodol podľa § 396 ods. 2 v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolateľka“) dovolanie s poukazom na § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ CSP. Namietala, že odvolací súd nezobral do úvahy skutočnú vôľu zamestnávateľa prejavenu v čase údajného uplynutia doby, na ktorú bol pracovný pomer pôvodne dohodnutý. Uviedla, že v danom prípade bolo preukázané, že rozhodnutie o ukončení pridelenia žalobkyne k užívateľskému zamestnávateľovi nezáviselo od právnej udalosti - uplynutia času, ale od vôle zamestnávateľa prejavenej v súvislosti so znižovaním výroby a prebiehajúcou optimalizáciou u užívateľského zamestnávateľa. Poukázala tiež na to, že v súdnom konaní nebola preukazovaná skutočnosť, či reálne došlo k ukončeniu prác u užívateľského zamestnávateľa. Žalobkyňa navyše zdôraznila, že zamestnávateľ nemal ozajstný záujem ukončiť pracovný pomer so žalobkyňou, pretože jej hľadal ďalšie uplatnenie na inej pozícii a rokoval aj o úprave jej pracovného času. Uzavrela, že k ukončeniu pracovnoprávneho vzťahu žiadnym právnym úkonom vyplývajúcim z ustanovenia § 59 Zákonníka práce reálne nedošlo a pracovný pomer naďalej trvá. Vzhľadom na to, že odvolací súd

nezohľadnil vyššie uvedené skutočnosti a predložené dôkazy, pričom toto nezohľadnenie relevantným spôsobom neodôvodnil, „došlo k porušeniu práv žalobkyne v súdnom konaní.“ Žalobkyňa preto navrhla, aby dovolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

4. Žalovaná vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že v danom prípade nedošlo k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý proces. Zároveň poukázala na to, že žalobkyňa v dovolaní nešpecifikovala ani jedno rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, od ktorého sa mal podľa nej odvolací súd svojím rozhodnutím odkloniť. Uviedla, že odvolací súd v danom prípade zistil správne skutkový stav, na tento skutkový stav aplikoval správne právne predpisy a tieto právne predpisy aj správne interpretoval v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou súdov. Navrhol preto podané dovolanie zamietnuť ako nedôvodné podľa § 448 CSP.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

11. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

12. Žalobkyňa vyvodzujúc prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP namieta nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, nesprávne skutkové závery a nesprávne právne posúdenie veci.

13. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces (vo všeobecnosti) treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

14. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4 Cdo 3/2019, 8 Cdo 152/2018, bod 26, 5 Cdo 57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

15. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach opakovane uviedol, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (viď 3 Cdo 41/2017, 3 Cdo 214/2017, 8 Cdo 5/2017, 8 Cdo 73/2017). So zreteľom na to pristúpil aj v danom prípade k posúdeniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa, že procesne nesprávnym postupom súdov bolo zasiahnuté do jeho práva na spravodlivý proces.

16. Dovolací súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

17. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP. V odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd popísal obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, uviedol, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, zároveň citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Odôvodnenie odvolacieho súdu sa vypořádava so všetkými podstatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Jeho myšlienkový postup je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal.

17.1. Odvolací súd v odôvodnení vzhľadom na výsledky vykonaného a doplneného dokazovania konštatoval, že sa nezhodol so záverom súdu prvej inštancie o nedostatočnom označení užívateľského zamestnávateľa v pracovnej zmluve, v ktorej sa uvádza len miesto výkonu práce „prevádzka spoločnosti EURO - PERSONAL a dočasne vysunuté pracovisko DHL Exel Slovakia, s.r.o., areál Volkswagen

Slovakia a.s. Bratislava.“ Následne podľa názoru dovolacieho súdu odvolací súd dostatočne objasnil svoje úvahy vedúce k uvedenému záveru, keď uviedol, že z obsahu pracovnej zmluvy zo 14. februára 2012, dohôd o dočasnom pridelení zamestnanca na výkon práce k užívateľskému zamestnávateľovi zo dňa 14. februára 2012 a 30. apríla 2012, ako i zo samotného konania žalobkyne, ktorá 14. februára 2012 po podpise pracovnej zmluvy a dohody okamžite nastúpila na výkon dohodnutej práce v DHL Exel Slovakia s.r.o. s miestom výkonu práce v areáli Volkswagen Slovakia, a.s. v Bratislave, nevyplýva akákoľvek úvaha vyvolávajúca pochybnosti o tom, ktorá právnická osoba bola užívateľským zamestnávateľom. Navyše dodal, že v priebehu výsluchu pred odvolacím súdom sama žalobkyňa uviedla, že nemala žiadne námietky k predkladanej pracovnej zmluve a ani k dohode o dočasnom pridelení, pričom vedela, že vykonáva prácu pre DHL Exel Slovakia s.r.o. a areál Volkswagen Bratislava v Devínskej Novej Vsi bol len miestom výkonu jej práce. Odvolací súd sa zaoberal obsahom predmetnej pracovnej zmluvy a uzavretých dohôd o dočasnom pridelení aj z pohľadu trvania pracovného pomeru, keď konštatoval, že formulácia čl. III pracovnej zmluvy obsahujúceho dohodu o tom, že pracovný pomer je uzavretý na dobu určitú do skončenia výkonu prác u užívateľského zamestnávateľa, je objektívne pochopiteľná pre bežného účastníka pracovnoprávných vzťahov a v posudzovanom prípade nutne musí byť vnímaná aj v spojení s čl. I a III dohôd o dočasnom pridelení zamestnanca na výkon práce k užívateľskému zamestnávateľovi. Zároveň nezistil na strane zamestnávateľa ani žiadne konanie majúce za následok úvahu o tom, že výkon práv a povinností z daného pracovnoprávného vzťahu by bol v rozpore s dobrými mravmi a ani, že by tieto žalovaná zneužívala na škodu žalobkyne. Odvolací súd dospel k záveru, že pracovný pomer dojednaný medzi stranami sa skončil uplynutím dojednanej doby, t. j. skončením prác u užívateľského zamestnávateľa ku dňu 7. novembra 2015 a preto vyhodnotil žalobu žalobkyne v časti o zaplatenie mzdových nárokov z trvajúceho pracovného pomeru ako nedôvodnú.

17.2. Na základe uvedeného možno konštatovať, že odvolací súd pri hodnotení skutkových zistení a skutkových záverov neopomenul vziať do úvahy žiadnu z namietaných skutočností, či skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo, z uvedeného je zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu všetky náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že žalobkyňa sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jej predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľka so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama osebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

18. Dovolací súd zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

19. Dovolací súd v súvislosti s argumentáciou dovolateľky o nedostatkoch v procese zisťovania a hodnotenia skutkového stavu, najmä vo vzťahu k ukončeniu prác vykonávaných žalobkyňou u užívateľského zamestnávateľa a s tým súvisiacou (skutočnou) vôľou žalovanej a užívateľského zamestnávateľa, uvádza, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní

formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - porov. ustanovenie § 442 CSP, v zmysle ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd. Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, v posudzovanom spore však dovolací súd takúto vadu nezistil.

20. Žalobkyňa ďalej odvolaciemu súdu vytýkala nesprávne právne posúdenie veci.

21. K tomu dovolací súd uvádza, že prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP nezakladá skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu (prípadne) spočíva na nesprávnych právnych záveroch (porovnaj najmä judikáty R 54/2012 a R 24/2017). Aj z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06). Skutočnosť, že dovolateľka má odlišný právny názor než konajúce súdy, bez ďalšieho nezakladá a nedokazuje ňou tvrdenú vadu v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

22. Žalobkyňa prípustnosť podaného dovolania formálne a bez ďalšej konkretizácie vyvodzovala aj z ustanovení § 421 ods. 1 písm. a/ CSP a § 421 ods. 1 písm. c/ CSP.

23. Dovolací súd vo vzťahu k označeným dovolacím dôvodom zdôrazňuje, že ustanovenie § 432 ods. 2 CSP uvádza spôsob, ako má dovolateľ dovolací dôvod podľa tohto ustanovenia vymedziť. Uvedené ustanovenie je nutné vykladať v súvislosti s § 421 ods. 1 CSP zakladajúcim prípustnosť dovolania v prípade nesprávneho právneho posúdenia veci, čo znamená, že dovolateľ je povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd buď odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, alebo b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená, alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

24. V preskúmvanej veci podľa názoru odvolacieho súdu dovolateľka zastúpená kvalifikovaným právnym zástupcom (advokátom) nevymedzila uplatnený dovolací dôvod spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP v spojení s § 421 ods. 1 tohto právneho predpisu. Dovolateľka totiž v danom prípade nenastolila, nevymedzila, neformulovala, nepomenovala právnu otázku zásadného významu a ani neuviedla rozhodovaciu prax zodpovedajúcu zneniu ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ alebo c/ CSP. Preto dovolací súd nemohol svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach, ktorú otázku a ktoré rozhodnutia eventuálne mala dovolateľka na mysli. Za týchto okolností dovolací súd nemohol pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný, či odvolací súd. Dovolací súd je v súlade s dispozičnou zásadou viazaný uplatnenými dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP), vrátane ich obsahového i rozsahového vymedzenia, a z iných, než dovolateľom uplatnených dôvodov, napadnuté rozhodnutie preskúmať nemôže. Preto ak dovolanie nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 432 CSP, tak ako sa to stalo aj v prejednávanej veci, tento nedostatok má za následok odmietnutie dovolania podľa § 447 písm. f/ CSP.

25. Dovolací súd pre úplnosť zdôrazňuje, že v dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, by mal dovolateľ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, vysvetliť (prípadne aj označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu a

napokon uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. c/ CSP, dovolateľ by mal konkretizovať rozhodnutia dovolacieho súdu, v ktorých je daná právna otázka rozhodovaná rozdielne. Dovolací súd dodáva, že samotné polemizovanie dovolateľky s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/, resp. c/ CSP (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu, sp. zn. 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 6/2017, 3 Cdo 67/2017, 4 Cdo 95/2017, 7 Cdo 140/2017). Na základe uvedeného dovolací súd uzatvára, že neboli splnené podmienky prípustnosti dovolania ani podľa § 421 ods. 1 CSP.

26. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie žalobkyne v časti, v ktorej namietala vady zmätočnosti podľa § 420 písm. f/ CSP, odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné a v časti, v ktorej namietala nesprávne právne posúdenie veci podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a c/ CSP, odmietol podľa § 447 písm. f/ CSP ako dovolanie, v ktorom dovolací dôvod nie je vymedzený spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

27. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

28. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.